

ORGAN DEL C.C. DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

BARCELONA, SETEMBRE - OCTUBRE del 1953.

COMENTARI S. Per Joan Comorera, secretari general del P.S.U. de C.

EL PACTE FRANCO - EISENHOWER.

El 26 de setembre del 1953 serà un dia negre en l'història de l'Estat espanyol: els delegats del President Eisenhower i els secretaris del tirà feixista Franco varen signar els anomenats acords Franco-nordamericans. En virtut d'aquests acords, Espanya ha deixat d'ésser un Estat independent i sobirà, esdevé una dependència política, econòmica i militar dels imperialistes ianquis. En virtut d'aquests acords, Franco no és un aliat, si no un peó dels Estats Units, un Gauleitner dels imperialistes de Wall Street: ha canviat la lliurea guanyada d'Hitler per la lliurea estel·lada d'Eisenhower.

Els acords signats són tres: un de "defensa", un d'"assistència econòmica" i un tercer de "defensa mutua".

En l'acord de "defensa" s'estableix que els Estats Units proveïran de material militar a Espanya per "un període d'alguns anys". Els Estats Units nordamericans contribuïran "a la defensa aèria efectiva d'Espanya" i a la "millora de l'equip de les forces terrestres i a la defensa marítima". "Incidir en diverses discussions tècniques, a la llum de les circumstàncies i amb la cooperació, si és possible, de la indústria nacional". Oï més, l'assistència serà condicionada "per les prioritats i les limitacions consegüents a les obligacions internacionals dels Estats Units i a les exigències de la situació internacional" i no ultrapassarà els crèdits votats pel Congrés. En compensació els Estats Units podran "millorar i equipar zones i instal·lacions militars" i bastir-hi les construccions necessàries. Les zones "a" de conjunt restaran sota la sobirania i el comandament espanyol "i Espanya serà responsable de llur seguretat exterior", alhora que "en totes circumstàncies" "els Estats Units" "exerciran la supervisió necessària sobre el personal, les instal·lacions i el material americans". Ultra les zones "a" de conjunt, hi haurà zones i instal·lacions "de caràcter secret" sota el control i el comandament exclusius dels Estats Units. A l'expiració de l'acord, el govern franquista podrà comprar les construccions i les instal·lacions, menys les "de caràcter secret". Acord exemplar! Els ianquis fan una "concessió" formal: admeten que en els aeròdroms i ports militars onegi la bandera espanyola i manin els militars espanyols! D'això "La Vanguardia botiflera" n'ha dit la "grande, la heroica victoria patriótica" de "l'Alcalde de Mostoles"! No ha dit, però, que a canvi d'allò que ja es té i d'una problemàtica promesa d'equip militar, la quantitat i qualitat dels quals fixarà el govern nordamericà, ha acceptat unes bases i instal·lacions "secretes" d'us i comandament exclusius ianquis. Bases i instal·lacions "secretes"? Què poden ésser si no aeròdroms per a bombarders pesats, polígons d'assaig de cohets i de projectils teleguiats i d'artilleria atòmica, dipòsits de bombes atòmiques i hidrògenes? Això volien i això tenen els ianquis: fer d'Espanya l'arsenal i camp d'operacions atòmic de la tercera guerra mundial, cosa impossible d'aconseguir a Anglaterra, a França i a Itàlia, països en els quals l'opinió pública compta i pot lluitar i lluita per la seva vida i llibertat, per la recuperació de la independència nacional. Emportat per l'afany morbós de perllongar el domini personal damunt dels pobles hispànics, Franco no ha reculat davant la perspectiva de la pulverització atòmica d'Espanya, de convertir en altres Hiroshima i Nagassaki les principals ciutats d'Espanya. Més, encara! Franco no ignora, no pot ignorar que cada base so-

creta" serà un nou Gibraltar. Què li importa, però si en l'"ajut" ianqui no hi veu més que l'afermament d'una tirania, d'un domini personal trontollants? Més, encara! Ultra atomitzar i gibraltaritzar Espanya, Franco ha humillat l'exèrcit espanyol, car pels ianquis, l'exèrcit espanyol serà el que avui són les unitats rifanyes en la política militar espanyola: un exèrcit mercenari, colonial, carnassa de les batalles que els "boys" no afrontaran mai. Preu altíssim i al comptat per un "ajut" problemàtic i a terminis.

L'acord d'"assistència econòmica" especifica els "deures del govern espanyol" i els "drets del govern nordamericà". Els "deures del govern espanyol", són: utilitzar els productes i els serveis proveïts d'acord amb el representant ianqui: estabilitzar la moneda, fixar o establir un tipus de canvi acceptable, equilibrar el pressupost, crear o mantenir l'estabilitat financera interior i, en general, restaurar o mantenir la confiança en el propi sistema monetari; fixar preus i condicions raonables als productes i serveis proveïts, descoratjar les pràctiques econòmiques de favor a cartels i monopolis, de restricció, d'alça de preus, de reducció dels canvis internacionals; encoratjar la competència i la productivitat i facilitar i esperonar el comerç internacional abaixant les barreres duaneres; promoure al govern ianqui "l'observació i la descripció de les condicions de treball a Espanya"; aportar "la plena contribució que permetin els seus recursos humans i econòmics i la seva situació econòmica en general, al desenvolupament i manteniment de la pròpia força defensiva i de la del món lliure"; prendre totes les mesures raonables i necessàries al desenvolupament de la seva capacitat defensiva; prendre les mesures escaients a la utilització efectiva de l'assistència militar i econòmica dels Estats Units. Els "drets del govern nordamericà", són: garanties per a convertir en dol.lars i transferir-los als Estats Units, les rendes i beneficis resultants dels pagaments que facin els ianquis o de les indústries que podessin muntar; prioritat per la compra de certes matèries primeres "essencialment destinades als estocs estratègics americans"; obrir un compte especial al Banc d'Espanya en el qual es dipositaran les penyes de contrapartida a càrrec del govern espanyol pel total dels dol.lars d'assistència, presentar-li periòdicament les informacions i els comptes sobre la marxa de les operacions, i, també, sobre la situació econòmica d'Espanya; que tothom conegui i alabi la "generositat" ianqui; que els periodistes ianquis tinguin plena llibertat d'observar i de relatar el funcionament del programa americà d'assistència tècnica i econòmica", privilegi que no tenen ni tindran els "periodistes" botiflers i espanyols; instal·lar a Madrid una "missió econòmica especial americana", els membres de la qual gaudiran de tots els privilegis diplomàtics; sotmetre al tribunal internacional de la Haya, o a un tribunal d'arbitratge designat de comú acord, tot litigi entre un ciutadà o una societat ianqui i el govern franquista, conseqüència de qualsevol mesura d'aquest... vet ac' el balanç. S'escau el simbolisme bíblic del plat de lleties o, si us plau, el dels trenta diners de Judas. El veritable govern d'Espanya no seran els aprofitats secretaris de "Francisco I, el Cruel", si no la missió econòmica especial americana". Els ciutadans americans no estaran sotmesos a les lleis espanyoles, forma hipòcrita del règim de capitulacions xinesa liquidat pel govern popular de Mao-Tsé. S'oficialitza l'espionatge econòmic i social. Es concedeix al poble nordamericà el dret a saber el que es refusa als pobles hispànics. S'accepta que l'estranger ens dicti la llei econòmica general. S'ens compromet a rebaixar o anul·lar els drets de duana, unilateralment, sense una contrapartida equivalent ianqui. S'ens obliga a no prendre cap mesura econòmica sense el vist i plaú del representant ianqui. Es concedeix llibertat de saqueig als monopolis ianquis, a la vegada que s'admet combatre els propis. Al pressupost militar, les despeses extraordinàries de "defensa", el rearmament de cost colossal i improductiu, seran l'objectiu substancial, central de l'Estat i tots els treballs i obres que es facin amb dol.lars no s'executaran en funció d'un pla de desenvolupament harmoniós de l'economia hispànica, si no, de concepcions militars dels "estratègics" ianquis. I obrint l'aixeta gran de l'inflació, Franco engagarà l'impremta del Banc d'Espanya. Tot aquest enrenou, tot aquest vassallatge econòmic, a canvi de què? A canvi de 85 milions de dol.lars 1953 que valer una tercera part del dol.lar 1940! I encara no segura!, car l'execució efectiva dels acords està condicionada per les discussions

tècniques de qüestions essencials no resoltes. Franco va dir un dia a Sevilla, ciutat de les seves ensipegades oratòries, que el "soldado español es el más barato del mundo". Podia haver afegit: "I el Estado español aquí está para quien de cuatro cuartos". No va dir-ho, però ho ha fet, el famosíssim "Capitan de Occidente"!

L'acord "de defensa mutua" és una aria tartufiana a les Nacions Unides i a la pau. Hi ha bombonet que Franco no menjarà pas: si és "necessari" seran negociades les condicions d'intercanvi de patentes i marques i d'informacions tècniques. I una mossegada de lleó al fons de contrapartida del Banc d'Espanya; els dol.lars de les despeses administratives per la posta en execució del programa "d'assistència militar i econòmica" seran pagades amb aquestes pessetes. Al menys tindrem l'espectacle d'una mecanògrafa ianqui cobrant un sou major que "l'alcalde botifler" de Barcelona.

Franco es compromet clarament i concreta. Eisenhower, promet i condiona. La característica dels acords és, doncs: Espanya farà aixó i alló, nordamèrica farà si... Un "si" que crea a benefici dels imperialistes ianquis totes les condicions d'un xantaig permanent contra l'Estat espanyol. Car, en realitat, a què és compromet el govern nordamericà? "L'assistència americana", diu textualment l'article 1er de l'acord de "defensa", serà "condicionada per les prioritats i les limitacions consegüents a les obligacions internacional dels Estats Units i a les exigències de la situació internacional". Qui definirà les prioritats i les limitacions, les exigències de la situació internacional? Franco? No, el govern nordamericà, exclusivament. Per tant, el ritme i la qualitat del rearmament franquista, el volum i extensió del pla econòmic, seran fixats no segons les conveniències i conjutures hispàniques, si no segons el bon voler i profit dels imperialistes ianquis. No és aquesta, justament, la posició històrica del país protector i del país protegit, una llei fonamental de l'imperialisme? Franco ha posat Espanya al servei dels imperialistes ianquis, l'ha venuda per un plat de llenties o, si us plau, pels trenta diners de Judas. Franco és culpable de traïció!

Sortosament, els acords han vingut tard, tot assenyala que han nascut morts. Car els pobles volen la pau i no la guerra i els governs d'Anglaterra, de França, d'Itàlia, del Benelux, de Dinamarca i de Noruega, sota la pressió indefectible popular, malden no per l'agreujament de la "guerra freda" i el desfermament de la guerra o "creuada" ianqui, si no per l'entesa i la coexistència amb la Unió Soviètica i les democràcies populars. I també, perquè els imperialistes ianquis no podrien, encara que de debó ho volguessin, transformar l'exèrcit espanyol de guerra civil en un exèrcit modern eficient.

Veritat que no ens serà gens difícil de demostrar.

DESPERTA, CATALUNYA! (19 - 1953)

La separació, però, és la solució possible, convenient, justa?

Atenent-nos als principis de la teoria nacional leninista-staliniana, no hi ha res a discutir: els catalans tenim el dret a fer de Catalunya un Estat independent. Per tant, la classe obrera de Catalunya no pot ésser anti-separatista, ni pot opinar que la separació, en qualsevulla circumstància, seria una aspiració o una realització reaccionàries.

Se'n dedueix d'aixó que la classe obrera de Catalunya és o ha de ser separatista? Absolutament, no! Vol dir que la classe obrera de Catalunya, donada una situació històrica concreta, podria ésser, àdhuc hauria d'ésser separatista, sense deformació nacionalista i contra la burgesia nacional.

El desenvolupament del capitalisme és desigual, ens ha dit Lenin. Cada país és característic, cada país capitalista és dirigit per una burgesia característica. Nordamèrica i Espanya són països capitalistes. Nordamèrica, però, és el país del capitalisme monopolista i Espanya no ha superat encara l'estadi del capitalisme menestral. D'ací que cada classe obrera nacional tingui problemes propis que només ella pot copsar abundantment i resoldre. D'ací que la lluita de la classe obrera, internacionalment solidària i homogènia, es diferenciï de país a país. s'enfronti amb perspectives distintes.

La llei leninista sobre el desenvolupament desigual del capitalisme és, doncs, real i substancial. Passa la nitcesa de la tesi trotskista referent a la revolució permanent, simultània i universal. Passa, precisament, que la civilització socialista universal s'assolirà mitjançant revolucions populars i socialistes nacionals successives. Per tant, cada classe obrera nacional ha d'aprofitar tota conjuntura nacional o internacional per a realitzar la seva revolució, independentment de la situació o de les perspectives o possibilitats revolucionàries de la classe obrera d'un país veí o llunyà. Per tant, si un conjunt de fets peninsulars o determinats per una realitat internacional concreta, fessin possible la victòria proletària a Catalunya, per bé que no en els altres països hispànics, la classe obrera catalana tindria el dret i el deure de construir un Estat independent i disposat a unir-se, a federar-se amb altres estats populars o socialistes. I el mateix s'ha de dir d'Euzkadi, de Galícia i de Castella. Car la comunitat de destí dels proletaris és internacional i no estatal, quan un Estat multinacional practica el genocidi, l'anihilament sistemàtic de les nacionalitats més febles. És el cas d'Espanya, i no admetre-ho és filisteisme, com diria Lenin.

El que no ha d'ésser la classe obrera de Catalunya és separatista per anticastellanism. Certament, el poble castellà és massa de maricobra dels genocides. També, però, n'és la víctima. Car, de les nacions hispàniques, va ésser la primera a perdre les seves llibertats i ha estat després i és ara carn de canó d'un enemic comú i al qual, agermanats, hem de combatre i vèncer. La separació per anticastellanism és una concepció burgesa totalment oposada a la concepció proletària del problema nacional.

Per a la classe obrera de Catalunya, doncs, el problema de la separació o no separació no és de principi, si no dialèctic.

AJUT A TREBALL.- Hem rebut : G. Miret, 3.000 pessetes; Xispa, 100; Roger, 100; J.M., 50; Mercó, 30; Roc, 25; Bernat, 25.

NOTA.- Dificultats previsibles en la nostra situació, ens privaren de fer el número de "TREBALL" corresponent al mes de setembre. Dominada la situació, reanudem la nostra tant necessària acció patriòtica.
